

ΠΝΕΥΜΑ ΣΟΦΙΑΣ, ΠΝΕΥΜΑ ΣΥΝΕΣΕΩΣ

«Πιστεύω στον Θεό. Κάποτε ήθελα νά γίνω καλόγρια. Προφανώς δέν ἀκολούθησα αὐτή τήν πορεία στή ζωή μου, ἀλλά σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ἤμουν ἀρκετά πεπεισμένη νά τό κάνω...».

(Νικόλ Κίντμαν, διάσημη ἠθοποιός, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, «Κ» τ. 808)

Ἐἴτε χαμογελάσει κανείς, εἴτε προβληματιστεῖ, ἓνα εἶναι βέβαιο: μέσα μας ὑπάρχει ἡ ἀσίγαστη δίψα γιά κάτι πνευματικότερο ἀπό τήν βιολογική ζωή μας. Ὅπως φαίνεται, δέν μπορούμε νά ξεχάσουμε ἐντελῶς ὅτι εἴμαστε τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ, ὑποσυνείδητη πολλές φορές, ἔλξη μας πρὸς τόν ἀληθινὸ Θεό. Αὐτό εἶναι ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

«Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο εἶναι φῶς καὶ ζωή, καὶ ζωντανή νοητὴ πηγή. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθὸ, εὐθές, νοερό, πού κυβερνᾷ καὶ ὁδηγεῖ, καθαρίζον τὰ ππαίσματα. Εἶναι Θεὸς καὶ κάνει θεὸ τόν ἄνθρωπο. Πῦρ πού προέρχεται ἀπὸ τὸ Πῦρ τῆς Θεότητος. Ὅμιλεῖ, ἐνεργεῖ καὶ διανέμει τὰ χαρίσματα. Μὲ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα στεφανώθηκαν ὅλοι οἱ προφῆτες καὶ οἱ ἀπόστολοι τοῦ Θεοῦ μὲ τούς μάρτυρες». (Τροπᾶριο αἰνῶν Πεντηκοστῆς)

Ἰδοὺ καὶ ἓνα λαμπρὸ παράδειγμα ἐφαρμογῆς, ὅπου ἓνα παιδί χάρι καὶ ἓνα καλὸ λογισμὸ ἐφθασε στὴν ἀγιότητα.

Στὴ Ρόδο τοῦ 18ου αἰῶνα ζοῦσε ἓνα τουρκόπουλο δεκατεσσάρων ἐτῶν μὲ τήν οἰκογένειά του. Ἐξαιτίας κάποιου γεγονότος μαθαίνει ἀπὸ τὴν μητέρα του ὅτι κάποτε ἦταν χριστιανικὴ οἰκογένεια. Καὶ ὅτι ἀπὸ κάποιες κακές ἐνέργειες τοῦ πατέρα του ἀλλαξοπίστησαν ὅλοι. Ὁ ἴδιος ὁ νεαρὸς ἦταν τότε πολὺ μικρὸς καὶ τόν ἔλεγαν Νικήτα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή ὁ Νικήτας δέν εἶχε ἡσυχία: «Γιατί νά χάσω τὴν πίστη τῶν προγόνων μου; Καὶ πῶς εἶναι αὐτή;». Ἡ σπῆθα ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶχε ἡδη ἀνάψει! Ἐγκαταλείπει τούς πάντες καὶ τὰ πάντα. Ἐπιβιβάζεται σὲ πλοῖο καὶ φεύγει γιά νά βρεῖ τόπο νά ζήσει χριστιανικά. Παιδί 14 ἐτῶν! Ἀποβιβάζεται στὴ Χίο. Καὶ ὁ Θεὸς τόν ὁδηγεῖ στὴ Νέα Μονή. Ἐκεῖ τόν κατήχησαν καὶ τόν ἔχρισαν μὲ τὸ Ἅγιο Μύρο. Στὴ Μονή ἔμεινε γιά κάποιο διάστημα ζώντας μὲ μεγάλη εὐλάβεια, κάνοντας πολλές μετάνοιες καὶ τηρώντας αὐστηρὲς νηστείες. Μάλιστα κρατοῦσε πάνω του ἓνα μπουκάλι μὲ ἀγιασμὸ ἀπὸ τόν ὁποῖο ἔπινε συχνά! Καὶ ὁμως, μὲ αὐτὴ τὴν ἴσως ἀπλοϊκὴ εὐλάβεια, μεγάλωνε μέσα του ἡ πνευματικὴ φωτιά. Ἄκουσε ὅτι οἱ ἀρνητὲς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνάγκη νά ὁμολογήσουν τόν Χριστὸ δημοσίως καὶ - ἂν χρειασθεῖ- νά μαρτυρήσουν γι' Αὐτόν. Βέβαια, ὁ Νικήτας, ὡς πρῶν μουσουλμάνος, ἦταν βέβαιο ὅτι θά τιμωροῦνταν μὲ θάνατο. Ὁ Νικήτας ὁμως καθόλου δέν δείλιασε. Κατέβηκε στὴν πόλη, ἔκανε τὴν ὁμολογία του, φυλακίσθηκε καὶ βασανίσθηκε ἀπάνθρωπα, προκειμένου νά ἀλλάξει γνώμη. Ὅμως τίποτε δέν τόν λύγισε. Τὰ τελευταῖα λόγια του ἐνώπιον τοῦ παραληρούντος μουσουλμανικοῦ ὄχλου ἦταν:

«Γιά ποιὸ λόγο θέλετε νά μέ σκοτώσετε; Γιά τὸ ὅτι σᾶς ἐκήρυξα τόν Ἰησοῦν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινὸ; Ἡ γιά τὸ ὅτι ἤλεγξα τὴν παρανομία καὶ τὴν πλάνη τῆς θρησκείας σας; Ἐγὼ δέχομαι τόν θάνατο μὲ μεγάλη χαρά. Ὅμως,

→

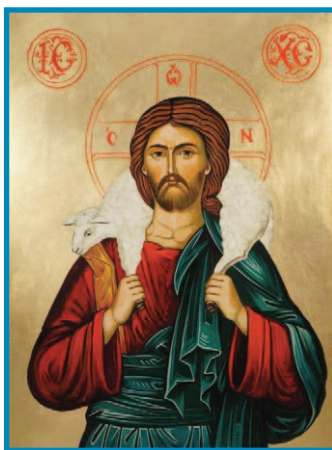
Πάνω στους ώμους του Χριστού

Από τις ωραιότερες παραβολές του Χριστού είναι εκείνη που μιλάει για τον καλό ποιμένα που έχει εκατό πρόβατα, αλλά χάνει το ένα από αυτά. Αφήνει τότε τα υπόλοιπα στις έρημιες και τα όρη και δεν σταματάει να ψάχνει επίμονα για το χαμένο παντού, ώσπου να το βρει. Και όταν επιτέλους συμβεί αυτό, το παίρνει στους ώμους του και φέρνοντάς το στην ποιμνη, συγκαλεί τους φίλους και τους γείτονες να χαρούν και να γιορτάσουν μαζί του για την εύρεση του απολωλότος προβάτου (Λουκ. 15, 3-7).

Στο πρόσωπο του καλού ποιμένα οι Πατέρες της Εκκλησίας βλέπουν τον Χριστό. Αυτός άφησε την απλανή και υπερέκτοσμη ποιμνη του στους ουρανούς και κατέβηκε να αναζητήσει το χαμένο πρόβατο, την ανθρώπινη φύση, τον Άδάμ. Και αφού βρήκε το πλανηθέν πρόβατο στού άδου τα βάραθρα, το έβγαλε από εκεί, το ανέστησε, το σήκωσε πάνω στους ώμους του και με την Ανάληψή του το ανύψωσε στον ούρανο και το πρόσφερε στον Θεό και Πατέρα του. «*Επί τῶν ὤμων, Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν ἀναληφθεὶς τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες*» (Βλ. καὶ ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. φ. 395, Ἰούν. 2016). «*Ἔτσι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μέσα στους ἀποκηρυγμένους, “οὐδὲ τῆς τοῦ Θεοῦ Βασιλείας ἀπόβλητος”, ἀλλὰ εἶναι καὶ πάλι υἱὸς Θεοῦ, ταγμένος στὴν ὑπηρεσία του, ἀφοῦ, πάνω στὴν ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρώπινης φύσης ποὺ προσέλαβε ὁ Χριστός, συναγιάσθηκε ὅλο τὸ ἀνθρώπινο φύραμα*» (ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης).

Ὁ Χριστός συνεκάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα του ὡς ἄνθρωπος. Ὡς Θεὸς ἦταν πάντα ἀχώριστος μετὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐνῶ βρισκόταν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, βρι-

σκόταν ταυτόχρονα ὡς Θεὸς καὶ στὸν οὐρανό, χωρὶς ποτὲ νὰ χωρισθεῖ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο πρόσωπα τῆς Τριαδικῆς Θεότητας. Μὲ τὴν Ανάληψή του, ἀνέβασε στὸν οὐρανό τὴν ἀνθρώπινη φύση του. Σ' αὐτὴν λοιπὸν ἀπευθύνεται ὁ Θεὸς Πατὴρ, στὸν Χριστό ὡς ἄνθρωπο, ὅταν λέγει: «*Κάθου ἐκ δεξιῶν μου*». Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀνθρώπινη φύση στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ δέχεται τὴν ἀνυπέβλητη τιμὴ της. Αὐτὴ ποὺ πρὶν ἦταν τελείως εὐτελὴς καὶ καταδικασμένη, ποὺ εἶχε ἐξορισθεῖ μακρὰν τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια: «*Ἰῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει*», ποὺ εἶχε γίνεϊ ἐντελῶς ἀσύνητη καὶ εἶχε ὑπερβεῖ σὲ ἀναισθησία καὶ τὰ ζῶα. Αὐτὴ τώρα, μετὴν Ανάληψη, γίνεται «*τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων ἐνδοξότερα καὶ πάντων ἀνωτέρα*», ἀφοῦ ἀξιώνεται νὰ προσκυνεῖται πλέον «*παρὰ πάντων*».

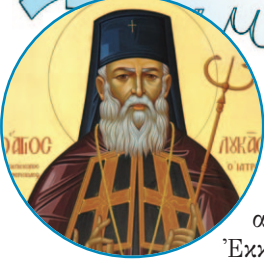

Ὁ Χριστός ἀνεβάζει τὴ φύση μας ἀπὸ τὸν ἄδη στὴ γῆ καὶ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Ἀπὸ ἐκεῖ ὑπερβαίνει τοὺς Ἄγγελους, τοὺς Ἀρχαγγέλους, τὶς Ἀρχές, τὶς ἀνώτερες Δυνάμεις, τὰ Χερουβίμ, τὰ Σεραφίμ. Δὲν σταματάει ποθενά, παρὰ μόνο ὅταν φτάνει στὸν βασιλικὸ καὶ δεσποτικὸ θρόνο. Πόσο χαμηλὰ κειτόταν ὁ ἄνθρωπος καὶ πόσο ψηλὰ ἀνέβηκε! Δὲν ὑπῆρχε κατώτερος τόπος γιὰ νὰ κατεβεῖ ὁ Χριστός, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν ὁ ἄνθρωπος. Οὔτε ψηλότερο μέρος γιὰ νὰ ἀνεβεῖ, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου «*τὴν φύσιν τὴν ἡμετέραν ἀνήγαγεν... Ὁ καταβάς αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβάς. Καὶ ποῦ κατέβη; Εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς. Καὶ ἀνέβη ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν*» (ἅγ. Ἰω. ὁ Χρυσόστομος).

Σ' αὐτὴν τὴν ὑπέρτατη τιμὴ, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καθέδρας, ἔχει καλέσει τὸν καθένα μας προσωπικὰ ὁ Χριστός. Ἀγίασε τὸ πρόσλημμα ποὺ ἔλαβε ἀπὸ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς δείξει τὶς ἀπίστευτες προοπτικὲς τῆς ἀναγεννημένης μας φύσης. Ἡ ἐπιλογὴ δικὴ μας!

Πρωτ. Δ. Μ.

Ἀστέρας πολύφωτος

Σάν ένας λαμπρός ἀστέρας ἀνέτειλε πάνω ἀπό τήν Ρωσική γῆ στά μέσα τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα. Ἅγιος Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί

ἐξαιρέτος καθηγητής ἱατρός-χειρουργός: Ὁ ἅγιος Λουκάς ὁ Ἴατρός, Ἀρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως καί Κριμαίας, Βαλεντίν Βόνο-Γιασενέτσκι (1877-1961).

Σήκωσε στή ζωή του τά βάρη τοῦ γάμου, τῆς χηρείας, τῆς ἱατρικῆς καί τῆς ἀρχιερωσύνης. Ἡ τελευταία τοῦ στοίχισε ἀκριβὰ: χλευασμούς, ὀνειδισμούς, διωγμούς, βασανιστήρια, φυλακίσεις, ἐξορίες. Χωρίς ὑπερβολή ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν ἓνα μαρτύριο. Καί ἐνῶ εἶχε τέτοια ζωὴ, οὐδέποτε προσευχήθηκε στόν Θεό νά γίνει εὐκόλη ξέροντας ὅτι ἡ πύλη τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι στενή (Ματθ. 7,14) καί ὅτι γιά νά μπούμε θά περάσουμε ἀπό πολλές θλίψεις (Πραξ. 14,22). Ἀγάπησε τό μαρτύριο, πού ὅπως ἔλεγε, «τόσο παραῖξενα καθαρίζει τήν ψυχή».

Συνδύαζε τήν ἐπισκοπική διακονία καί τήν ἱατρική ἐπιστήμη. Κατάφερε νά δουλεύει μέσα σ' ἓνα ἀθεϊστικό πολιτικό σύστημα καί ταυτόχρονα νά εἶναι Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ συστήματος προσπάθησαν νά τόν συνθλίψουν, ἀλλά αὐτός δέν λύγισε οὔτε ἔχασε τήν ἐσωτερική του δύναμη. Ἐνοιωθε τήν παρουσία τοῦ Κυρίου στή ζωὴ του καί γι' αὐτό δέν φοβόταν τίποτα, ἀλλά μέ ἀνδρεία διακόνησε τήν Ἐκκλησία. Ἀπό πολύ νέος ἀνακάλυψε τό πραγματικό νόημα τῆς ζωῆς, ὅταν μαζί μέ τό

ἀπολυτήριο τοῦ Λυκείου τοῦ δωρήθηκε μιὰ Ἁγία Γραφή.

Πρὶν ἀπό κάθε ἐπέμβαση προσευχόταν θερμά γιά λίγα λεπτά μυστὰ στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας πού εἶχε μόνιμα στό χειρουργεῖο. Ἔπειτα μ' ἓνα βαμβάκι ποτισμένο μέ ἰώδιο ἔκανε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ στό σημεῖο πού θά γινόταν ἡ τομή, ἔπαιρνε τό νυστέρι καί ξεκινούσε. Ὅταν κάποτε ἀπομάκρυναν τήν εἰκόνα ἀπό τό χειρουργεῖο, ἔφυγε ἀπό τό νοσοκομεῖο καί δέν ἐπέστρεψε μέχρι τῆ στιγμῆ πού ἡ εἰκόνα τοποθετήθηκε στή θέση της. Παρέδιδε τά μαθήματα ἱατρικῆς μέ τό ράσο καί τόν ἐπιστήθιο σταυρό παρά τίς ἀπαγορεύσεις τῆς ἐξουσίας. Τοῦ ζήτησε ὁ κομματικός ἡγέτης τοῦ Λένινγκραντ νά ἀρνηθεῖ τό ἐκκλησιαστικό του ἀξίωμα μέ ἀντάλλαγμα τῆ διεύθυνση ἑνός ἱνστιτούτου καί δέν δέχθηκε.

Ἀνάμεσα στά ἄλλα βασανιστήρια ὑποβλήθηκε καί στό ἐξῆς: Συνεχῆ ἀνάκριση ἐπὶ 13 μερόνυχτα. Ὁ ἓνας ἀνακριτής τόν παρέδιδε στόν ἄλλο μέ ἐξαναγκαστική αὐπνία, χτυπήματα, ἀπειλές, πείνα, δίψα, βρισιές, κατηγορώντας τον γιά «ἀντεπαναστατική δράση, κατασκοπεία, φόνους στό χειρουργικό τραπέζι καί συνεργασία μέ συνωμότες παπάδες». Παρόλα αὐτά, αὐτόν πού θεωρήθηκε «ἐχθρός τοῦ λαοῦ» καί καταδικάστηκε σέ ἕνδεκα, συνολικά, χρόνια φυλάκισης καί ἐξορίας, τό καθεστῶς τόν τίμησε γιά τό τεράστιο ἱατρικό ἔργο καί τοῦ ἀπένευσε τό «Βραβεῖο Στάλιν Α' βαθμοῦ» μέ χρηματικό ἔπαθλο 200.000 ρουβλίων, ἐκ τῶν ὁποίων 130.000 διέθεσε γιά τά ὄρφανά οἰκογενειῶν θυμάτων πολέμου, ἐνῶ τά ὑπόλοιπα τά μοίρασε σέ φτωχοῦς, ἐξόριστους καί φυλακισμένους.

Ἀληθινός θεραπευτής ψυχῶν καί σωμάτων! Γνήσιος μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Ἄρχιμ. Ι.Ν.

→ Θά ἔρθει καιρός πού θά μέ δεῖτε λαμπρό καί δοξασμένο μέσα στή δόξα τοῦ Χριστοῦ μου, γιά τόν Ὅποιο τώρα πεθαίνω».

Τόν ἀποκεφάλισαν στίς 21 Ἰουνίου 1732. Ἀπό τήν ἴδια ἡμέρα ἄρχισαν τά θαύματα.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὡς Πνεῦμα σοφίας καί συνέσεως, φώτισε ἓνα παιδί νά γίνει μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας. Καί μάλιστα κάτω ἀπό πνευματικά ἄθλιες οἰκογενειακές καί κοινωνικές συνθήκες. Ποίος ἀπό μᾶς, πλὴν, μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι δέν μπορεῖ νά καλλιεργήσει σωστή καί πλήρη σχέση μέ τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του;

Ἄρχιμ. Ν.Κ.

ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΠΡΟΠΟΝΗΤΕΣ

Ο Μάικλ Νίλ έχει ένα ασυνήθιστο για τη χώρα μας, συνηθισμένο όμως στην Αμερική, επάγγελμα: είναι «προπονητής ζωής» (life coach). Προσπαθεί να δώσει νόημα ζωής σε απελπισμένους ή έστω κουρασμένους ανθρώπους. Πρόσφατα ήρθε στην Ελλάδα, για να παρουσιάσει την ελληνική έκδοση του βιβλίου του «Η επανάσταση αρχίζει μέσα μας». Σε συνέντευξή του αποκάλυψε ότι κι ο ίδιος είχε φτάσει κάποτε στα όρια της αυτοκτονίας, αλλά τον προστάτεψε κάποια δύναμη που την ονομάζει «Χάρη», αλλά δεν της δίνει θεολογική χροιά. Τελικά, ένας ταξιτζής από τη Γκάνα, που του είπε ότι δούλευε 365 μέρες τον χρόνο για να στείλει χρήματα στην οικογένειά του ώστε τα αδέρφια του να πηγαίνουν σχολείο, τον έκανε να στραφεί στο επάγγελμα του «προπονητή ζωής».

* * *

Στις 30 Ιουνίου γιορτάζουμε τους κορυφαίους «προπονητές» της Αληθινής Ζωής, τους αγίους Αποστόλους. Κι αυτοί πέρασαν από «κατάμαυρες» διαψεύσεις των ελπίδων τους.

«Εμείς ελπίζαμε ότι Αυτός που πριν από τρεις μέρες σταυρώθηκε, θα ήταν ο Λυτρωτής του Ισραήλ», απάντησαν στον Συνοδοιπόρο τους απογοητευμένοι ο Λουκάς και ο Κλεόπας. Με παρόμοιο ψυχοπλάκωμα οι μαθητές «αθιμούντες ως εικός επί τῷ χωρισμῷ» του Χριστού,

ξαναγύρισαν στη ρουτίνα του ψαρέματος: «καί πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμῶν».

Δέν τους έσωσε όμως από την απόγνωση ούτε κάποια απρόσωπη «χάρη», ούτε η επιστροφή στην τίμια βιοπάλη για να ζήσουν τά σπίτια τους. Η αληθινή «επανάσταση μέσα τους» – για να δανειστούμε τό τίτλο του βιβλίου του αμερικάνου – ξεκίνησε και στηρίχθηκε στην Αληθινή Ανάσταση του Θεανθρώπου Χριστού· στο ιστορικό γεγονός της νίκης κατά του θανάτου. Όλα τά άλλα, που δεν στηρίζονται στο Κενό Μνήμα του Χριστού, είναι «συνταγές» περιορισμένης χρήσης και «μερεμέτια» ελπίδας με ήμερομηνία λήξης.

Οι άγιοι Απόστολοι έγιναν όχι «προπονητές» μιάς χαμοζούλας που θά τή φάει τό χῶμα, αλλά «χειμαρροι της αφθάρτου ζωής», μάρτυρες της Όντως Ζωής, της οποίας «οὐκ ἔσται τέλος». Έπισφράγισαν μάλιστα αυτή τη μαρτυρία τους και με τό αίμα του μαρτυρικού τους θανάτου, που τους εξασφάλισε και θρόνο δόξας στην αιώνια Βασιλεία του Θεού. Δέν είναι τυχαίο ότι οι μισοί εκ των Δώδεκα τιμήθηκαν και με σταυρικό θάνατο, μοιάζοντας και σ' αυτό με τόν Ζωοδότη Διδάσκαλό τους.

Τό σωτήριο έργο τους ήταν να γνωρίσουν στον κόσμο την Πηγή της αληθινής ευτυχίας και χαράς, τόν Χριστό. Έτσι, αφού έμαθήτευσαν στη Σοφία Του, «έμώραναν τῶν σοφῶν τήν ἄχρηστον πολυλογίαν», αποδεικνύοντας τελικά άνόπτες τίς άόριστες συμβουλές για δήθεν ευτυχία, που στηρίζεται αποκλειστικά στον φθαρτό, θνητό και αδύνατο άνθρωπο.

Άρχιμ. Β.Λ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπευθ.: Άρχιμ. Νίκων Κουτσιδής • ΤΗΛ. 2682051161

Κωδικός 0919849

ΙΟΥΝΙΟΣ 2019 • Άρ. Φύλλου 431 • Έτος ΛΘ'

Διανέμεται δωρεάν • Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

